Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

26. listopada 2017.*

„Javna služba – Dužnosnici – Cedefop – Promaknuće – Postupak promaknuća za 2015. – Odluka o nepromaknuću tužitelja u razred AD 12 – Članci 44. i 45. Pravilnika o osoblju – Usporedba zasluga – Obveza obrazlaganja – Implicitno odbijanje žalbe – Odgovornost”

U predmetu T-601/16,

Georges Paraskevaidis, sa stalnom adresom u Auderghemu (Belgija), kojeg zastupa S. Pappas, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Europskog centra za razvoj strukovnog osposobljavanja (Cedefop), kojeg zastupa M. Fuchs, u svojstvu agenta, uz asistenciju A. Duron, odvjetnika,

tuženik,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a radi, s jedne strane, poništenja odluke Cedefopova direktora od 4. studenoga 2015. o nepromaknuću tužitelja u razred AD 12 na temelju postupka promaknuća za 2015. i, s druge strane, naknade štete koju je tužitelj navodno pretrpio zbog te odluke,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

u sastavu: S. Gervasoni, predsjednik, L. Madise i R. da Silva Passos (izvjestitelj), suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelj Georges Paraskevaidis je 1. srpnja 1988. u Glavnom tajništvu Vijeća Europske unije imenovan dužnosnikom razreda A 7. On je 15. srpnja 1996. upućen u Europski centar za razvoj strukovnog osposobljavanja (Cedefop) u kojem je kao član privremenog osoblja obavljao dužnosti administratora, a zatim postao načelnik službe.

* Jezik postupka: francuski

2 Tužitelj je od 1. siječnja 1999. premješten u Cedefop gdje je postao imenovani dužnosnik u razredu A 5, stupnju 2. On je 2002. ponovno zaposlen na mjestu savjetnika za upravnu reformu

3 Tijekom izmjene Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju) koja je stupila na snagu 1. svibnja 2004., tužitelj je razvrstan u administratorsku funkcijsku skupinu (AD) u razred AD 11.

4 Nakon što je 1. rujna 2003. upućen u Europsku agenciju za obnovu (AER), tužitelj se 16. siječnja 2007. vratio u Cedefop kao načelnik službe za financije i javnu nabavu. U to je vrijeme bio razvrstan u razred AD 11, stupanj 5.

5 Tužitelj je 1. ožujka 2011. dosegao stupanj 8, odnosno najviši stupanj razreda AD 11. On je prema tome elektroničkom porukom od 18. svibnja 2011. prvo zatražio da ga se u postupku promaknuća za 2010. promakne u razred AD 12, a zatim i da ga se promakne u postupku promaknuća za 2011., porukom od 3. listopada 2011. Tim zahtjevima međutim nije udovoljeno.

6 Tužitelj je istodobno, porukom od 18. svibnja 2011. zatražio da se uzme u obzir razdoblje njegove aktivnosti u okviru AER-a i bodove za zasluge koje je tamo dobio, u svrhu poticanja njegova napredovanja u okviru Cedefopa. Taj je zahtjev odbijen u biti zbog toga što tužitelj nije bio upućen u AER u interesu službe, dakle u svojstvu dužnosnika, već na vlastiti zahtjev i u vlastitom interesu, i prema tome u svojstvu člana privremenog osoblja, i zato što u Cedefopu nije bio običaj uzimati u obzir takvo iskustvo prilikom ocjene zasluga kandidata za promaknuće.

7 Tužitelj je 9. siječnja 2014. podnio zahtjev direktoru Cedefopa, tijelu za imenovanja, na temelju članka 90. stavka 1. Pravilnika o osoblju, kako bi osporio činjenicu da nije promaknut tijekom 20 godina. Tom zahtjevu nije udovoljeno.

8 Tužiteljevi nadređeni su 31. ožujka 2015. Odjelu za ljudske resurse uputili popis dužnosnika predloženih za promaknuće. Na tom se popisu nalazilo tužiteljevo ime, ali s napomenom da je njegovo promaknuće drugi prioritet.

9 Načelnik Cedefopova Odjela za resurse i potporu je 6. kolovoza 2015. objavio popis dužnosnika koji se mogu promaknuti. Tužiteljevo ime nalazilo se među dužnosnicima koji se mogu promaknuti u razred AD 12.

10 Nasuprot tomu, tužiteljevo se ime nije nalazilo na popisu dužnosnika koji je uprava sastavila 14. listopada 2015. i čije je promaknuće predloženo tijelu za imenovanja.

11 Tijelo za imenovanja je 4. studenoga 2015. sastavilo popis promaknutih dužnosnika na kojemu se nije nalazilo tužiteljevo ime (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

12 Tužitelj je 29. siječnja 2016. na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju podnio žalbu protiv pobijane odluke, koja je tijelu za imenovanja dostavljena 3. veljače 2016. Njome se isticalo da je pobijana odluka sadržavala očitu pogrešku u ocjeni, da se njome kršilo članke 44. i 45. Pravilnika o osoblju, kao i načela jednakosti i legitimnih očekivanja. Žalba je također sadržavala zahtjev za naknadu štete.

13 Tužitelj je 19. travnja 2016. usmeno iznio argumente u prilog žalbi pred žalbenim odborom.

14 Cedefop nije izričito odgovorio na taj zahtjev, ni u roku od četiri mjeseca koji predviđa Pravilnik o osoblju, ni nakon toga.

15 Tužitelj se 1. veljače 2016. vratio u Vijeće.

Postupak i zahtjevi stranaka

16 Tužbom koju je tajništvo Službeničkog suda Europske unije zaprimilo 22. lipnja 2016., tužitelj je pokrenuo ovaj postupak, koji je početno bio upisan pod brojem F-31/16.

17 Na temelju članka 3. Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. srpnja 2016. o prijenosu na Opći sud nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o sporovima između Europske unije i njezinih službenika (SL 2016., L 200, str. 137.), ovaj je predmet prenesen na Opći sud u stanju u kojem se nalazio 31. kolovoza 2016. te u njemu treba nadalje postupati u skladu s Poslovnikom Općeg suda. Taj je predmet upisan pod brojem T-601/16 i dodijeljen devetom vijeću.

18 Budući da stranke nisu tražile održavanje rasprave, na temelju članka 106. stavka 1. Poslovnika, Opći sud (deveto vijeće) je odlučilo, smatrajući da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen, primjenom članka 106. stavka 3. Poslovnika presuditi bez provođenja usmenog dijela postupka.

19 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Cedefopu da mu naknadi imovinsku i neimovinsku štetu;

– naloži Cedefopu snošenje troškova postupka.

20 Cedefop od Općeg suda zahtijeva da:

– proglasi tužbu djelomično nedopuštenom;

– tužbu u cijelosti odbije kao neosnovanu,

– odbije zahtjev za naknadu navodno pretrpljene štete;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Zahtjev za poništenje

21 Tužitelj se u prilog svojem zahtjevu za poništenje pobijane odluke poziva na tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja. Drugi tužbeni razlog temelji se na povredi članaka 44. i 45. Pravilnika o osoblju, kao i povredi načela jednakog postupanja i karijernog razvoja. Treći tužbeni razlog se temelji na povredi dužnosti brižnog postupanja i načela legitimnih očekivanja

22 U okviru prvog tužbenog razloga, tužitelj ističe da pobijana odluka ne sadržava obrazloženje. U tom smislu ističe da se, s jedne strane, navedena odluka svodi na popis imena promaknutih dužnosnika i, s druge strane, da s obzirom da je odluka kojom se odbija njegova žalba implicitna, ona ne sadržava niti najmanji element obrazloženja.

23 Prema tome, nije iznesenenо niti jedno ozbiljno obrazloženje pobijane odluke, ni u predsudskom stadiju, ni u pogledu prethodnih zahtjeva za promaknuće. Slijedom toga tužitelj smatra da nije mogao shvatiti razloge kojima se opravdava to da njegovo ime nije bilo među onima promaknutih dužnosnika.

24 Tužitelj ističe da je jedina informacija koju je on u tom pogledu imao, glasina prema kojoj je njegovo promaknuće u razred AD 12 odbijeno jer bi to kao posljedicu imalo njegovo razvrstavanje u razred viši i od onoga njegovog izravno nadređenog, kao i od zamjenika direktora Cedefopa. On precizira da, pod pretpostavkom da se potvrde, takva razmatranja ne mogu valjano opravdati odbijanje promaknuća.

25 Osim toga, tužitelj ističe da, kad je dotična odluka poput ove u ovom slučaju potpuno neobrazložena, iz presuda od 3. listopada 2006., Nijs/Revizorski sud (T-171/05, EU:T:2006:288, t. 41. do 47.), i od 8. listopada 2008., Barbin/Parlament (F-81/07, EU:F:2008:125, t. 28.) proizlazi da se obrazloženje ne može naknadno dodati u stadiju sudskog postupka. Pobijanu odluku treba prema tome poništiti na tom temelju, usprkos Cedefopovim pojašnjenjima iz odgovora na tužbu.

26 Tužitelj dodaje da pravilo o podudarnosti između žalbe i tužbe potkrjepljuje to da se ne može naknadno dodavati obrazloženje aktu kojim se povređuju prava u stadiju sudskog postupka, jer to pravilo zabranjuje iznošenje novih razloga tijekom navedenog postupka, zanemarujući obrazloženje odluke čiju se zakonitost osporava. Smatra da takva situacija dovodi do nejednakosti, jer je uprava u povoljnijoj situaciji od njegove.

27 Usto, tužitelj osporava Cedefopovu argumentaciju prema kojoj je saznanje koje je imao o svojim izvješćima o ocjeni, primjedbama o njegovom učinku i internoj ocjeni od 19. srpnja 2013. bilo dovoljno da bi se pobijana odluka smatrala dovoljno obrazloženom. Prema njegovom mišljenju, prihvaćanje takve argumentacije u ovom slučaju bi naime dovelo do toga da članak 296. UFEU-a, kao i njegovo pravo na djelotvoran pravni lijek kako je predviđeno člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima nemaju korisni učinak.

28 Osim toga, iako tužitelj priznaje da je njegova kandidatura za radno mjesto u okviru Vijeća prethodila donošenju pobijane odluke, on ipak ističe da je razlog za tu prethodnu kandidaturu bio oprez za slučaj da se donese nova odluka o njegovom nepromaknuću.

29 Tužitelj ističe da se tim manje mogao upoznati s obrazloženjem pobijane odluke s obzirom na to da je bio uvršten u popis dužnosnika odnosno službenika koje je Cedefopova uprava predložila za promaknuće.

30 Cedefop sa svoje strane smatra da je, iako se potpuno nepostojanje obrazloženja ne može ispraviti dodavanjem obrazloženja tijekom sudskog postupka, pobijana odluka nastala u kontekstu koji je tužitelju bio poznat i koji mu je omogućio da je smatra osnovanom, jer se navedena odluka treba smatrati dovoljno obrazloženom, sukladno načelima utvrđenima u sudskoj praksi. Na ta se načela uostalom podsjeća u presudi od 3. listopada 2006. Nijs/Revizorski sud (T-171/05, EU:T:2006:288), na koju se i sam tužitelj poziva u prilog svojoj argumentaciji.

31 Kao prvo, Cedefop podsjeća da se postupak promaknuća temelji na postupovnim pravilima koja tužitelj, uzimajući u obzir njegove dužnosti, nije mogao zanemariti i koja su se u ovom slučaju primjenjivala objektivno i precizno.

32 Kao drugo, Cedefop tvrdi da je tužitelj znao za sadržaj i razinu ocjene koja se na njega odnosi, za višestruke primjedbe o načinu na koji vodi svoj tim, kao i za druge manjkavosti i nepravilnosti navedene u internoj bilješci od 19. srpnja 2013. koja se nalazi u njegovom osobnom spisu. U tom pogledu, Cedefop inzistira na činjenici da je tužitelj u točki 19. žalbe jasno identificirao prigovore koji su mu upućeni i prema tome ne može valjano tvrditi da nije mogao shvatiti razloge iz kojih se njegovo ime nije našlo među onima promaknutih dužnosnika.

33 Kao treće, navodnom tužiteljevom nerazumijevanju smisla pobijane odluke, koje ga je navodno isfrustriralo i potaklo da se vrati u Vijeće proturječi činjenica da je rok za podnošenje prijava za tužiteljevo radno mjesto u Vijeću prethodio datumu donošenja navedene odluke. Iz toga slijedi da je tužitelj mogao predvidjeti sadržaj te odluke, što sugerira da je u dovoljnoj mjeri bio upoznat s kontekstom u kojoj je ona donesena.

34 Osim toga, što se tiče uključivanja tužiteljeva imena na popis dužnosnika koje uprava predlaže za promaknuće, Cedefop podsjeća da je u ovom slučaju poštovan postupak predviđen općim provedbenim pravilima (Cedefop/DGE/10/2011 i Cedefop/DGE/11/2011) i da, iako se tužiteljevo ime nalazilo na konsolidiranom popisu svih dužnosnika koji su se mogli promaknuti koji je sastavila navedena uprava, njegovo ime nije bilo na popisu navedene uprave koji se odnosio na dužnosnike čije je promaknuće konačno predloženo tijelu za imenovanje.

35 Cedefop zaključuje da iz svih tih okolnosti, a ne samo iz sadržaja tužiteljeva osobnog spisa, proizlazi da je potonji znao za kontekst pobijane odluke.

36 U tom pogledu, valja podsjetiti da je, prema ustaljenoj sudskoj praksi, cilj obveze obrazlaganja propisane člankom 25. drugim stavkom Pravilnika o osoblju, koja je tek preuzimanje opće obveze utvrđene člankom 296. UFEU-a, s jedne strane pružiti zainteresiranoj stranci dovoljnu uputu za ocjenu osnovanosti akta kojim joj se povređuju prava i mogućnost da podnese tužbu pred sudom Europske unije, te, s druge strane, da potonjem omogući da provede nadzor zakonitosti tog akta (vidjeti presude od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 57. i navedenu sudsku praksu; od 3. listopada 2006., Nijs/Revizorski sud, T-171/05, EU:T:2006:288, t 36. i navedenu sudsku praksu, i od 13. rujna 2016., Pohjanmäki/Vijeće, T-410/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:465, t. 77. i navedenu sudsku praksu). Slijedi da tako opisana obveza obrazlaganja predstavlja bitno načelo prava Unije od kojeg je moguće odstupiti samo zbog važnih razloga (presude od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 57.; od 3. listopada 2006., Nijs/Revizorski sud, T-171/05, EU:T:2006:288, t. 36., i od 4. srpnja 2007., Lopparelli/Komisija, T-502/04, EU:T:2007:197, t. 74.). Značaj te obveze, koja je sastavni dio načela dobre uprave, kao što proizlazi iz članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje o temeljnim pravima, povećan je nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, umetanjem članka 15. stavka 1. i članka 298. stavka 1. UFEU-a. Naime, otvorena i učinkovita europska uprava mora se strogo pridržavati odredaba Pravilnika o osoblju. Osobito je obrazloženje svakog akta kojim se povređuju prava Unijina službenika neizostavni uvjet za osiguranje mirne radne atmosfere u okviru Unijine uprave, izbjegavajući sumnje u to da se vođenje njezinog osoblja temelji na proizvoljnosti ili favoriziranju.

37 Prema također ustaljenoj sudskoj praksi, iako tijelo za imenovanje nije dužno obrazložiti odluku o promaknuću ni s obzirom na njezina adresata ni s obzirom na kandidate koji nisu promaknuti, ono ima obvezu obrazlaganja odluke o odbijanju žalbe koju je na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju podnio kandidat koji nije promaknut, pri čemu se to obrazloženje treba podudarati s obrazloženjem odluke protiv koje je žalba podnesena (vidjeti presude od 21. svibnja 2014., Mocová/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, t. 41. i navedenu sudsku praksu, i od 13. rujna 2016., Pohjanmäki/Vijeće, T-410/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:465, t. 79. i navedenu sudsku praksu).

38 Dakle, obrazloženje se mora ponuditi najkasnije pri odbijanju žalbe (presude od 20. veljače 2002., Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, t. 26., i od 21. svibnja 2014., Mocová/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, t. 41.).

39 Usto, dostatnost obrazloženja pobijanog akta treba se ocijeniti s obzirom na njegov tekst, ali također i na činjenični i pravni kontekst u kojem se odvijalo njegovo donošenje (vidjeti presude od 14. veljače 1990., Delacre i dr./Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, t. 16. i navedenu sudsku praksu; od 13. rujna 2016., Pohjanmäki/Vijeće, T-410/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:465, t. 78., i od 19. siječnja 2017., Komisija/Frieberger i Vallin, T-232/16 P, neobjavljenu, EU:T:2017:15, t. 41.). Budući da se promaknuća odvijaju odabirom, sukladno članku 45. Pravilnika o osoblju, dovoljno je da se

obrazloženje odbijanja žalbe odnosi na primjenu zakonskih pretpostavki promaknuća i onih propisanih Pravilnikom o osoblju na dužnosnikov pojedinačni položaj (vidjeti presude od 20. veljače 2002., Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, t. 27. i navedenu sudsku praksu, i od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 60.).

40 Osim toga, u slučaju da prije podnošenja tužbe uopće nije postojalo nikakvo obrazloženje, iz sudske prakse proizlazi da se navedeno nepostojanje ne može nadomjestiti pojašnjenjima tijela za imenovanja nakon njezinog podnošenja. U tom stadiju, takva pojašnjenja naime više nemaju funkciju jer podnošenjem tužbe završava mogućnost tijela za imenovanja da ispravi odluku odgovorom koji se odnosi na odbijanje žalbe (presuda od 9. prosinca 1993., Parlament/Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, t. 23.; vidjeti također presude od 7. veljače 2007., Caló/Komisija, T-118/04 i T-134/04, EU:T:2007:37, t. 268. i navedenu sudsku praksu i od 13. rujna 2016., Pohjanmäki/Vijeće, T-410/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:465, t. 80. i navedenu sudsku praksu).

41 Kad bi bilo moguće potpuno nepostojanje obrazloženja nadomjestiti nakon podnošenja tužbe, to bi predstavljalo povredu prava obrane jer bi tužitelj tek u replici imao mogućnost iznijeti svoje razloge protiv obrazloženja s kojim bi bio upoznat tek nakon podnošenja tužbe. Time bi načelo jednakosti stranaka pred sudom Unije bilo povrijeđeno (presude od 6. srpnja 2004., Huygens/Komisija, T-281/01, EU:T:2004:207, t. 109., i od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 62.; vidjeti također rješenje od 8. ožujka 2012., Marcuccio/Komisija, T-126/11 P, EU:T:2012:115, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

42 U slučaju implicitnog odbijanja žalbe, koje prema tome nije formalno obrazloženo, upravo je ponašanje uprave odlučujući doprinos nastanku spora jer je zainteresirana stranka zbog nepostojanja reakcije na žalbu u rokovima predviđenima u članku 90. stavku 2. Pravilnika o osoblju prisiljena pokrenuti postupak pred Općim sudom da bi ishodila obrazloženje, u pravilnom i valjanom obliku, odluke koja je donesena u odnosu na nju. Međutim, tim se načinom postupanja tijela za imenovanja, koji je protivan zahtjevima dobre uprave, u pitanje dovodi raspodjela funkcija između, s jedne strane, uprave i, s druge strane, suda Unije, jer potonji postaje jedino i prvo tijelo pred kojim zainteresirana stranka može ishoditi obrazloženje u skladu s člankom 25. Pravilnika o osoblju. To je tim lošije jer je cilj toga da uprava poštuje obvezu obrazlaganja tijekom predsudskog stadija omogućiti zainteresiranoj stranci da shvati doseg odluke koja je donesena protiv nje i koja je, ovisno o slučaju, može uvjeriti da je ta odluka osnovana i, prema tome, spriječiti je u pokretanju sudskog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 15. rujna 2005., Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, t. 34.).

43 Nasuprot tomu, presuđeno je da jednostavna nedostatnost obrazloženja pruženog u okviru predsudskog stadija ne može opravdati poništenje pobijane odluke kad je tijelo za imenovanja dalo dodatna pojašnjenja tijekom postupka (presude od 12. prosinca 2002., Morello/Komisija, T-338/00 i T-376/00, EU:T:2002:314, t. 55. i navedena sudska praksa, i od 4. svibnja 2005., Sena/AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, t. 71.), podrazumijevajući međutim da, iz razloga usporedivih s onima na koje se podsjeća u točkama 40. do 42. ove presude, instituciji nije bilo dopušteno zamijeniti početno pogrešno obrazloženje potpuno novim (vidjeti u tom smislu presudu od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 63. i navedenu sudsku praksu).

44 Dakle, Opći je sud priznao da je moguće popraviti prvotni nedostatak u obrazloženju dodatnim pojašnjenjima, čak i tijekom postupka kada, prije podnošenja tužbe, zainteresirana stranka osoba već raspolaže elementima koji predstavljaju početak obrazloženja (vidjeti presude od 20. veljače 2002., Roman Parra/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, t. 30. i navedenu sudsku praksu; od 3. veljače 2005., Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, t. 44. i navedenu sudsku praksu, i od 3. listopada 2006., Nijs/Revizorski sud, T-171/05, EU:T:2006:288, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

45 Osim toga, što se tiče implicitnog odbijanja žalbe koja se odnosi na nepromaknuće, presuđeno je da se odluku treba smatrati dovoljno obrazloženom kada je proizašla iz konteksta poznatog dotičnom dužnosniku, koji mu omogućava da razumije doseg mjere poduzete u odnosu na njega (vidjeti presude

od 15. rujna 2005., Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, t. 36. i navedenu sudsku praksu; od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 64. i navedenu sudsku praksu, i od 3. listopada 2006., Nijs/Revizorski sud, T-171/05, EU:T:2006:288, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

46 S obzirom međutim na važnost obveze obrazlaganja u odnosu na prava obrane, kontekst odluke o nepromaknuću koja je implicitno potvrđena po žalbi, može se samo iznimno smatrati početkom obrazloženja navedene odluke (presuda od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 79.; vidjeti također u tom smislu presude od 9. ožujka 2000., Vicente Nuñez/Komisija, T-10/99, EU:T:2000:60, t. 44., i od 3. veljače 2005., Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, t. 47.). Dakle, u okolnostima poput ovih u ovom predmetu, početak obrazloženja ne može postojati u nedostatku ikakve naznake tijela za imenovanje pogledu posebne tužiteljeve situacije, i usporedbe njegove zasluge sa zaslugama drugih dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće, s obzirom na kriterije iz članka 45. Pravilnika o osoblju (vidjeti u tom smislu presude od 3. veljače 2005., Heurtaux/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, t. 46. do 50., i od 23. listopada 2013., Verstreken/Vijeće, F-98/12, EU:F:2013:156, t. 31. i 32.; vidjeti također po analogiji presudu od 10. rujna 2009., Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, t. 32.).

47 U ovom je slučaju nesporno da tijelo za imenovanje nije izričito odgovorilo na žalbu, odbijajući je implicitnom odlukom.

48 Valja prema tome ispitati različite elemente koje je istaknuo Cedefop da bi se utvrdilo je li kontekst pobijane odluke omogućio tužitelju da shvati njezin doseg i da stoga ocijeni njenu osnovanost s obzirom na kriterije utvrđene u članku 45. Pravilnika o osoblju.

49 U tom pogledu, uvodno valja podsjetiti da je tužitelj 19. travnja 2016. žalbenom odboru usmeno iznio argumente u potporu žalbi (vidjeti točku 13. ove presude). Međutim, Cedefop ne tvrdi da su tom prilikom tužitelju priopćeni elementi pojašnjenja u pogledu obrazloženja pobijane odluke, pa čak ni nepotpuni.

50 Osim toga, kao prvo, Cedefop ističe da je tužitelj obavljao takve funkcije zbog kojih je nužno morao poznavati pravila koja se primjenjuju u području promaknuća i da je morao shvatiti da su ta pravila pravilno i objektivno primijenjena u njegovom slučaju u postupku promaknuća za 2015. Taj element međutim nije relevantan jer se puko eventualno tužiteljevo poznavanje kriterija koji se uzimaju u obzir radi promaknuća ne smije pomiješati sa poznavanjem načina na koji su ti kriteriji primijenjeni u njegovoj situaciji (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 10. rujna 2009., Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, t. 33. i navedenu sudsku praksu).

51 Isto vrijedi i za bilješku Cedefopova direktora od 9. ožujka 2015., upućenu svim članovima Cedefopova osoblja, i na koju se potonji poziva u ovom predmetu. U toj bilješci, navedeni se direktor ograničio na općeniti opis kriterija koji će se primijeniti u okviru postupka promaknuća za 2015., kako u korist, tako i na štetu promaknuća dužnosnika. Iz toga slijedi da navedena bilješka nikako ne može tužitelju omogućiti da shvati kako su ti kriteriji primijenjeni na njegovu situaciju.

52 Kao drugo, Cedefop je istaknuo da je tužitelj znao za brojne prigovore koji su mu bili upućeni na poslovnom planu, što se tiče vođenja njegovog tima, ali i raznih nepravilnosti počinjenih u postupcima dodjela ugovora o javnoj nabavi.

53 U tom pogledu, istina je da iz tih izvješća o tužiteljevoj ocjeni za 2012.-2014. proizlazi da je potonji mogao biti predmetom prigovora, osobito što se tiče vođenja njegovih timova. Naime, u izvješću o ocjeni za 2012., ocjenjivač je među ostalim istaknuo da je tijekom te godine očekivao „mirniji i usklađeniji način rada [tužitelja] i članova njegovog tima”, ali da „[to] nije u potpunosti ostvareno tijekom prvog polugodišta, jer su se povremeno pojavile određene napetosti unutar službe”. U istom se izvješću navodi da je, usprkos utvrđenom napretku „[tužitelj] i dalje imao poteškoće pri optimalnoj raspodjeli svojeg radnog vremena […] i delegiranju članovima svojeg tima”, pri čemu ocjenjivač ističe

da se tužitelj „previše bavio reorganizacijom, poboljšanjem ili usavršavanjem rada svojih podređenih”, na štetu vremena posvećenog „ostvarivanju prioriteta i općih ciljeva njegove službe, izravnom vođenju svojeg tima i razrješavanju sukoba”. U izvješću o ocjeni za 2013. ocjenjivač je među ostalim istaknuo da „su potrebna daljnja određena poboljšanja [tužitelja] da bi se osigurala odgovarajuća komunikacija s članovima svojih službi, da bi se učinkovito razrješavali sukobi i da bi se neometano primjenjivala izvješća, planovi i upravni rokovi”. Konačno, u izvješću o ocjeni za 2014., odnosno u posljednjem tužiteljevom izvješću o ocjeni donesenom prije pobijane odluke, ocjenjivač je primijetio da je tužitelj „bolji u izradi pravila i reviziji dokumenata nego u vođenju osoblja” i da je još uvijek posvećivao preveliki dio radnog vremena „ponovnoj izradi, poboljšanju ili usavršavanju dokumenata kad se od njega tražilo tehničko mišljenje”. Ocjenjivač je ponovno sa žaljenjem ustvrdio da to vrijeme nije moglo biti posvećeno „prioritetima i općim ciljevima njegove službe, kao ni izravnom vođenju tima” te izrazio očekivanje da će tužitelj u 2015. „razviti mirniju i usklađeniju metodu rada za sebe i svoj tim”.

54 Tužiteljeva izvješća o ocjeni za 2012. do 2014. su međutim sadržavala i određene pozitivne ocjene njegova rada.

55 Naime, iz izvješća o ocjeni za 2014. osobito proizlazi da je tužitelj bio „posvećen poslu” „puno i dugo radio” i bio „osoba s kojom je ugodno raditi”, te je Cedefopov direktor u istom izvješću naglasio da je tužitelj „ostvario sve zadane ciljeve koji su mu [bili] postavljeni s visokom razinom kvalitete”, te istaknuo visoki stupanj njegove „posvećenosti i osjećaja dužnosti”.

56 Općenitije, kao što proizlazi iz izvješća o ocjeni za 2012. do 2014., tužitelj je generalno ocijenjen kao zadovoljavajuć, a njegova produktivnost je za svaku od tih godina ocijenjena na razini III., odnosno kao „dobra i odgovarajuća traženoj razini za to radno mjesto”.

57 Osim toga, izvješća o ocjeni za 2012. i 2013. svjedoče o poboljšanju tužiteljevih sposobnosti rukovođenja. Naime, iz izvješća o ocjeni za 2012. proizlazi da je tužitelj bio na osposobljavanju iz rukovođenja kako bi unaprijedio svoje sposobnosti u tom području i da je od te godine nadalje „sastavljao plan djelovanja i počeo provoditi ono što je naučio”. To isto izvješće međutim pokazuje međutim da se tužitelj u tom pogledu trebao usavršavati. Slijedeće je godine ocjenjivač u izvješću o ocjeni za 2013. zabilježio „[tužiteljev] napredak u pogledu vođenja tima” i osobito „u pogledu organizacije redovitih sastanaka službe”. Ističući da „još treba ostvariti određeni napredak”, ocjenjivač ističe da je tužitelj „delegirao svoje kontrolne dužnosti […] da bi imao više vremena za izravnije zadaće rukovođenja i organizacijske zadatke” i priznaje stoga „[da je tužitelj uložio] napor da bi unaprijedio svoje rukovoditeljske [sposobnosti]”.

58 Napokon, potvrditelj je u izvješću o ocjeni za 2014. istaknuo da je tužitelj u biti „ispunio sve ciljeve koji su mu postavljeni, s dobrom razinom kvalitete” i da su njegovi „visoki stupanj posvećenosti i osjećaj dužnosti izuzetno cijenjeni”.

59 U tim okolnostima, valja smatrati da samo postojanje elemenata prigovora u tužiteljevim izvješćima o ocjeni za 2012. do 2014. potonjem nije omogućilo da shvati način na koji su kriteriji utvrđeni u članku 45. Pravilnika o osoblju primijenjeni na njegovu situaciju, opravdavajući, na temelju Cedefopove usporedbe zasluga dužnosnika koji ispunjavaju uvjete za promaknuće u postupku promaknuća za 2015., odluku o nepromaknuću tužitelja tijekom navedenog postupka.

60 Osim toga, niti jedan od jedanaest dopisa i poruka na koje se poziva Cedefop u okviru prvog tužbenog razloga, koji se nalaze u prilozima B.15 i B.19 do B.28 ne može biti pojašnjenje, čak ni nedovoljno, načina na koji je tijelo za imenovanje ocijenilo tužiteljeve zasluge tijekom postupka promaknuća za 2015. s obzirom na kriterije utvrđene u članku 45. Pravilnika o osoblju.

61 Naime, što se tiče ponajprije dvije elektroničke poruke razmijenjene 9. siječnja 2015. između članova Cedefopova osoblja koji su sudjelovali u tužiteljevom ocjenjivanju, a koji se nalaze u Prilogu B.26, dovoljno je utvrditi da oni nisu bili upućeni tužitelju. Budući da niti jedan element spisa ne upućuje na to da mu je upućen primjerak tih poruka tijekom upravnog postupka, ti dokumenti ni u kojem slučaju ne mogu biti početak obrazloženja.

62 Što se tiče, nadalje, drugih dokumenata na koje se poziva Cedefop od kojih je većina prethodila više od jedne godine danu donošenja pobijane odluke i određenih dokumenata koji su nastali čak više od pet godina ranije, konkretno sedam godina, njima se nesporno ustanovljava da je tužitelj znao za određene prigovore koji su mu upućeni u pogledu sposobnosti u području rukovođenja kao i njegove obrade spisa o javnoj nabavi.

63 Međutim, priznati da obične negativne primjedbe o službeniku mogu biti dovoljne da bi se smatrale početkom obrazloženja, u okolnostima poput ovih u ovom predmetu, moglo bi se ugroziti cilj predsudskog postupka predviđen u članku 90. stavku 2. Pravilnika o osoblju, odnosno, prema ustaljenoj sudskoj praksi, prijateljsko rješavanje sporova koji nastaju u trenutku žalbe (presude od 7. ožujka 1996., Williams/Revizorski sud, T-146/94, EU:T:1996:34, t. 44., i od 3. prosinca 2015., Cuallado Martorell/Komisija, T-506/12 P, EU:T:2015:931, t. 64.).

64 Naime, takav bi pristup omogućio tijelu za imenovanja da se pozove na sve negativne elemente ocjene nepromaknutnog kandidata o kojima je potonji bio obaviješten da bi se oslobodilo obveze da mu priopći obrazloženu odluku kojom se odbija njegova žalba, koja proizlazi iz članka 90. stavka 2. drugog podstavka Pravilnika o osoblju i koja je posebni izraz, s jedne strane, zahtjeva da svaka odluka kojom se nanosi šteta bude obrazložena, predviđenog u članku 25. drugom stavku Pravilnika o osoblju i, s druge strane, prava na dobru upravu zajamčenog člankom 41. Povelje o temeljnim pravima.

65 Međutim, takav propust odgovaranja na žalbu, koja je štoviše podnesena protiv neobrazložene odluke o nepromaknuću može stvoriti ili ojačati kod zainteresirane stranke osjećaje nerazumijevanja, odnosno frustracije, i time stvoriti povoljnu atmosferu za podnošenje tužbe sudu Unije, koja se mogla izbjeći da je tijelo za imenovanje djelovalo s dužnom pažnjom.

66 Kao treće, Cedefop nije u pravu kad tvrdi da se postojanje početka obrazloženja pobijane odluke potvrđuje točkom 19. žalbe u kojoj je tužitelj naveo da je „njegov nadređeni usmeno i pisano izražavao nezadovoljstvo načinom na koji je vodio tim”.

67 Ta tvrdnja naime odražava u najboljem slučaju tužiteljevu procjenu koji je element Cedefop mogao uzeti u obzir prilikom ocjene njegovih zasluga tijekom postupka promaknuća za 2015. Iz razloga koji se iznose u točkama 63. do 65. ove presude, međutim, samo poznavanje nepromaknutog kandidata negativnih ocjena koje se odnose na njega načelno ne može zamijeniti obrazloženje odluke o nepromaknuću koje navedeni kandidat ima pravo očekivati od tijela za imenovanja u odgovoru na njegovu žalbu.

68 Cedefop u tom pogledu ne može svoje argumente temeljiti na presudi od 24. veljače 2010. P/Parlament (F-89/08, EU:F:2010:11) u kojoj je Službenički sud smatrao, u pogledu odluke o otkazu, da je „iz samog teksta žalbe […] koju je podnio tužitelj” proizlazilo „da je on uvidom u svoj osobni spis mogao saznati za zahtjev za otkaz” i „budući da je mogao saznati da su navedeni zahtjev i, slijedom toga, sporna odluka, utemeljeni na ’gubitku povjerenja, kako osobnog, tako i političkog između [nje] i [A. M.] nezavisnog zastupnika i njezinog izravno nadređenog administratora”. Naime, dotična situacija u ovom slučaju nije usporediva jer ni iz jednog elementa spisa ne proizlazi da je tužitelj tijekom upravnog postupka mogao saznati za bilo koji Cedefopov dokument u kojem se iznosi na koji su način prigovori upućeni protiv njegovih sposobnosti u području vođenja tima opravdali odluku da ga se ne promakne, na temelju usporednog ispitivanja zasluga predviđenog u članku 45. Pravilnika o osoblju.

69 Konačno, kao četvrto, sama okolnost na koju se poziva Cedefop da se tužitelj prijavio za radno mjesto u Vijeću više od mjesec dana prije donošenja pobijane odluke tim više može upućivati, kao što proizlazi iz samih tužiteljevih pojašnjenja, da je on sumnjao da neće biti promaknut i da je na taj način želio osigurati mogućnost napuštanja Cedefopa ako se ne prihvati njegov zahtjev. Nasuprot tomu, ta okolnost nikako ne znači da je tužitelj od tog trenutka bio siguran da neće biti promaknut ni, *a fortiori*, da je saznao za razloge koji su opravdavali odluku o nepromicanju.

70 Iz prethodno iznesenog proizlazi da je tužitelj, prije nego što je saznao za odgovor na tužbu, mogao samo sumnjati da su prigovori koji su mu upućeni vezano za rukovoditeljske sposobnosti u okviru Cedefopa, kao i određene manjkavosti u obradi određenih predmeta javne nabave, mogli imati utjecaj na ocjenu njegovih zasluga u postupku promaknuća za 2015.

71 Nasuprot tomu, niti jedan od elemenata koje je istaknuo Cedefop ne omogućuje utvrditi da je tužitelj mogao shvatiti, prije podnošenja ove tužbe, na koji su način prigovori uzeti u obzir u okviru primjene kriterija za ocjenu zasluga na njegovu situaciju u području promaknuća, predviđenih u članku 45. Pravilnika o osoblju. Iz toga slijedi da se kontekst pobijane odluke ne može smatrati obrazloženjem, čak ni nedovoljnim, navedene odluke.

72 Prema tome, valja prihvatiti prvi tužbeni razlog i poništiti pobijanu odluku, bez potrebe za ispitivanjem drugog i trećeg tužbenog razloga na koje se poziva tužitelj. Također nije ni potrebno u tim okolnostima odlučivati o Cedefopovom osporavanju dopuštenosti određenog broja elemenata podnesenih u tužbi i koji, prema njegovom mišljenju, uvelike prelaze okvir ovog spora te prema tome nisu relevantni za njegovo rješenje.

Zahtjev za naknadu štete

73 Tužitelj traži naknadu imovinske i neimovinske štete koju je navodno pretrpio zbog donošenja pobijane odluke.

74 U tom pogledu, tužitelj početno tvrdi, što se tiče neimovinske štete, da je potpuno nepostojanje obrazloženja osobito teška pogreška koju je počinilo tijelo za imenovanja koja mu je mogla prouzročiti, uz sudske troškove, stres i frustraciju. Prema njegovom mišljenju, takva se pogreška ne može ispraviti samo poništenjem navedene odluke.

75 Osim toga, tužitelj ističe da njegova neimovinska šteta također proizlazi iz Cedefopova ponašanja koji ga je, bez istinskog ispitivanja njegovih zasluga u smislu članka 45. Pravilnika o osoblju, nepravilno odbio promaknuti usprkos njegovim nastojanjima i konkretnim rezultatima koje je ostvario tijekom šesnaest godina u tom Unijinom tijelu. Navodi da se zbog osjećaja nepravde, frustracije i obeshrabrenosti koji su se stoga kod njega javili odlučio vratiti u Vijeće što je kao posljedicu imalo i selidbu njegove obitelji i njezinu prilagodbu na novo mjesto stanovanja. Taj dio neimovinske štete, procijenjen na 16 000 eura, koji odgovara iznosu od 1000 eura za svaku godinu staža, također se može odvojiti od pobijane odluke i treba se naknaditi neovisno o tome je li ta odluka poništena ili ne.

76 Što se tiče imovinske štete, tužitelj ističe financijsku štetu u visini izmakle dobiti u odnosu na situaciju u kojoj bi se našao da je bio promaknut, pri čemu taj iznos treba uvećati za zatezne kamate po stopi koju određuje Europska središnja banka (ESB).

77 Cedefop se protivi tom zahtjevu za naknadu štete. Prema njegovom mišljenju, s obzirom da pobijana odluka nije nezakonita, tužitelj nije dokazao niti jednu pogrešku koja može dovesti do nastanka izvanugovorne Unijine odgovornosti za štetu. U tom pogledu ističe da, s obzirom da dužnosnici nemaju pravo na promaknuće, tužitelj nema temelja tražiti naknadu financijske štete koju je navodno pretrpio. Jednako tako, smatra da mu se šteta koju je tužitelj navodno pretrpio zbog povratka u Vijeće ne može pripisati jer je tužitelj sam donio tu odluku. To se potvrđuje koracima koje je tužitelj poduzeo

da bi napustio Cedefop već i prije donošenja navedene odluke. Napokon, Cedefop ističe da se tužiteljeva ocjena navodne neimovinske štete ne temelji ni na kakvoj osnovi za izračun niti na ikakvom pravnom temelju.

78 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi u području javne službe, postojanje odgovornosti Unije podvrgnuto je ispunjenju nekoliko uvjeta, tj. prigovoreno postupanje institucija mora biti nezakonito, mora se pretrpjeti stvarna šteta i mora postojati uzročna veza između navodnog postupanja i štete na koju se poziva. Budući da su ta tri uvjeta kumulativna, to podrazumijeva da se Unijina odgovornost ne može utvrditi kad jedan od njih nije ispunjen (presuda od 1. lipnja 1994., Komisija/Brazzelli Lualdi i dr., C-136/92 P, EU:C:1994:211, t. 42.; vidjeti također presude od 16. prosinca 2010., Komisija/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, t. 45. i navedenu sudsku praksu, i od 17. svibnja 2017., PG/Frontex, T-583/16, neobjavljenu, EU:T:2017:344, t. 97. i navedenu sudsku praksu).

79 Iz toga slijedi da, čak i u slučaju da se dokaže pogreška Unijine institucije ili tijela, Unijina odgovornost zaista postoji samo ako tužitelj može dokazati da je njegova šteta stvarna (vidjeti u tom smislu presude od 9. studenoga 2004., Montalto/Vijeće T-116/03, EU:T:2004:325, t. 126. i navedenu sudsku praksu, i od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 98. i navedenu sudsku praksu).

80 Što se tiče imovinske štete na koju se poziva tužitelj, kao i na dio neimovinske štete koju je navodno pretrpio zbog odbijanja Cedefopa da ga promakne, valja istaknuti, bez stvarnog ispitivanja njegovih zasluga u smislu članka 45. Pravilnika o osoblju da je navodna šteta proizašla u biti iz nezakonitosti osnove na koju se poziva u drugom i trećem razlogu zahtjeva za poništenje.

81 Međutim, iako u pobijanoj odluci nedostaje obrazloženje i zbog toga je treba poništiti (vidjeti točku 72. ove presude), valja utvrditi da Opći sud ne može ocijeniti njezinu utemeljenost na temelju ispitivanja tužbenih razloga (vidjeti po analogiji presudu od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 99.). U tom pogledu naime valja podsjetiti da je jedna od funkcija obrazloženja upravo omogućiti sudu Unije da izvrši kontrolu zakonitosti akata zbog kojih se pred njim vodi postupak (vidjeti točku 36. ove presude).

82 Na Cedefopu je, stoga, da na temelju članka 266. prvog stavka UFEU-a utvrdi mjere za izvršenje ove presude i da po potrebi donese novu odluku s obrazloženjem (vidjeti u tom smislu presude od 29. rujna 2005., Napoli Buzzanca/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, t. 100., i od 18. studenoga 2015., Diamantopoulos/SEAE, F-30/15, EU:F:2015:138, t. 33.). U ovom stadiju Opći sud ne može zaključiti da postoji sigurna imovinske štete koja je rezultat tužiteljeva nepromaknuća, s obzirom na to da Cedefopov direktor treba donijeti novu odluku.

83 Što se tiče dijela neimovinske štete nastale zbog nedostatka obrazloženja pobijane odluke, valja uzeti u obzir činjenicu da je, kao što proizlazi iz ispitivanja prvog tužbenog razloga, tek prilikom čitanja odgovora na tužbu, koji je tužitelju dostavljen više od devet mjeseci nakon podnošenja žalbe, on po prvi put saznao za elemente pojašnjenja u pogledu razloga za njegovo nepromaknuće prilikom postupka promaknuća za 2015. Dakle, utvrđuje se da se zbog potpunog nepostojanja obrazloženja pobijane odluke tužitelj, s jedne strane, našao u situaciji nesigurnosti u odnosu na razloge njegova nepromaknuća dugo nakon isteka roka u kojem je trebao dobiti odgovor na žalbu i, s druge strane, bio je prisiljen pokrenuti sudski postupak da bi ishodio pojašnjenja u tom pogledu.

84 Međutim, osjećaji nepravde, nerazumijevanja odnosno frustracije koji su iz tog razloga nastali tužitelju (vidjeti točku 64. ove presude), mogu se pripisati samo ponašanju tijela za imenovanje tijekom predsudskog stadija postupka. To je ponašanje tako tužitelju prouzročilo posebnu neimovinsku štetu koja se ne može odgovarajuće naknaditi samim poništenjem pobijane odluke (vidjeti po analogiji presude od 12. prosinca 2002., Morello/Komisija, T-181/00, EU:T:2002:313, t. 131. i 132., i od 15. rujna 2005., Casini/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, t. 102.).

85 U tim okolnostima Opći sud, ocijenivši pretrpljenu štetu *ex æquo et bono*, smatra da je iznos od 2000 eura odgovarajuća odšteta za dio neimovinske štete nastale zbog nepostojanja obrazloženja pobijane odluke koju navodi tužitelj i da prema tome treba prihvatiti zahtjev za naknadu štete samo u toj mjeri.

Troškovi

86 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Osim toga, prema članku 134. stavku 2. Poslovnika, ako više stranaka ne uspije u postupku, Opći sud odlučuje o podjeli troškova. Konačno, sukladno članku 135. stavku 2. Poslovnika, Opći sud može jednoj stranci, čak i ako je uspjela u postupku, naložiti snošenje troškova djelomično ili u potpunosti ako se to čini opravdanim na temelju njezina ponašanja, uključujući ponašanje prije pokretanja postupka, a posebno ako je drugoj stranci prouzročila troškove koje Opći sud smatra nepotrebnima ili nastalima zloupotrebom prava.

87 U ovom slučaju tužitelj svakako nije uspio s jednim dijelom tužbenih zahtjeva koji se odnose na naknadu štete, tako da se Cedefop može smatrati uspješnom strankom u tom dijelu spora. Ipak, treba uzeti u obzir činjenicu da pobijana odluka nije bila obrazložena, da Cedefop pogrešno nije odgovorio na tužiteljevu žalbu i da, usto, potonjem nikakav početak obrazloženja nije omogućio da prije podnošenja ove tužbe shvati razloge koji su opravdali njegovo nepromaknuće. Dakle, sami Cedefopov stav tijekom upravnog postupka prisilio je tužitelja da podnese ovu tužbu, da bi shvatio navedene razloge. Prema tome, ocijenivši okolnosti ovog slučaja, pravilno je naložiti Cedefopu da snosi sve troškove postupka.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (deveto vijeće),

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se odluka direktora Europskog centra za razvoj strukovnog osposobljavanja (Cedefop) od 4. studenoga 2015. o nepromicanju Georgesa Paraskevaidisa u razred AD 12 na temelju postupka promaknuća za 2015.**

2. **Nalaže se Cedefopu da G. Paraskevaidisu isplati iznos od 2000 eura na temelju naknade pretrpljene štete.**

3. **U preostalom dijelu tužba se odbija.**

4. **Cedefopu se nalaže snošenje troškova.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 26. listopada 2017.

Potpisi